

αναφορά περιπτώσεων

μια έκθεση σε επιμέλεια του Χριστόφορου Μαρίνου
εμπνευσμένη από το ομώνυμο βιβλίο του Αλέξανδρου Σχινά

Η ομαδική έκθεση «αναφορά περιπτώσεων» σε επιμέλεια του Χριστόφορου Μαρίνου που παρουσιάζεται στην γκαλερί Ζουμπουλάκη, είναι το αποτέλεσμα μιας διαλογικής συσχέτισης ανάμεσα σε κείμενα και σε εικόνες. Ένα λογοτεχνικό βιβλίο, το από καιρό εξαντλημένο *Αναφορά περιπτώσεων* του Αλέξανδρου Σχινά (1924-2012), γίνεται η αφορμή για μια προσωρινή συγκατοίκηση εικαστικών έργων που έχει συναντήσει ο επιμελητής τα τελευταία χρόνια στα εργαστήρια καλλιτεχνών, στα σπίτια και στα αρχεία τους. Η πλειονότητα των συμμετεχόντων είναι στενοί συνεργάτες του επιμελητή, καλλιτέχνες με τους οποίους έχει αναπτύξει μια διανοητική και συναισθηματική οικειότητα.

Η «αναφορά περιπτώσεων» είναι μια έκθεση που λειτουργεί κυρίως πειραματικά, ως σύνοψη, εξόρυξη και δοκιμή: ο διάλογος ανάμεσα στα κείμενα και στα έργα υφίσταται καταρχάς μόνο στο μυαλό του επιμελητή. Προερχόμενα από διαφορετικούς χώρους και χρόνους, τα έργα της έκθεσης συνδέονται μεταξύ τους μέσα από ένα πλέγμα αναμνήσεων, συζητήσεων, ψυχικών διαθέσεων, υπόγειων σχέσεων και συμβάντων. Μπορεί στη σύγχρονη τέχνη να συναντάμε συχνά έργα που συνιστούν άμεσες αποκρίσεις σε ιστορίες (του Μπόρχες, παραδείγματος χάρη), εδώ όμως συμβαίνει το αντίθετο: οι ιστορίες του Σχινά είναι αυτές που «προσεγγίζουν» τα εικαστικά έργα.

Οι θέσεις των έργων στον χώρο έχουν οριστεί σύμφωνα με τα περιεχόμενα του βιβλίου καθώς και με κριτήρια που διαμορφώνονται μέσα από τον βαθμό συγγένειας, πραγματικό ή υποθετικό, των συμμετεχόντων καλλιτεχνών. Έτσι, κάθε ένα από τα 18 κείμενα της επαυξημένης έκδοσης που κυκλοφόρησε από το Βιβλιοπωλείο της Εστίας το 1989, τα οποία ο συγγραφέας χωρίζει σε τρεις ενότητες («Περιπτώσεις κατασκευής κόσμων», «Περιπτώσεις εμπλοκής του Εγώ μέσα στο Άλλο», «Περιπτώσεις από το ελάχιστο ως το τίποτα»), αντιστοιχεί σε ένα ή και περισσότερα έργα.

Όπως το δυσεύρετο βιβλίο του Σχινά, τα έργα της έκθεσης «αναφορά περιπτώσεων» είναι άγνωστα στο ευρύ κοινό και στην πλειονότητά τους δεν έχουν ξαναπαρουσιαστεί ποτέ στην Αθήνα – επισημαίνονται έτσι περιπτώσεις έργων και καλλιτεχνών που αξίζει να ξαναδούμε. Αυτό το ξανακοίταγμα, μια αναθεωρητική ματιά που δύναται να γεννήσει την περισυλλογή και το ξάφνιασμα, είναι και η ουσία της παρούσας επιμελητικής πρότασης.